

Visu zemju proletārieši, savienojaties!
Latviešu Sociāldemokrātiskā Strādnieku Partija.

Nemieru liesmās.

Kā kvēloša uguns straume laužas tagad uz priekšu nemieru kustība Krievijā. Lokas patvaldības dzelžu pīlāri, brūk viņas stiprākie mūri. Pēdējais, izšķirošais cīņas brīdis nāk arvienu tuvāk. Vēl nepieredzētas proletariāta kaujas norisinājušās Lodzā no 8. līdz 11. jūnijam. Te svētdien 5. jūnijā kādā priekšpilsētas galā zaldātu patruļa šāva uz strādnieku drūzmu, pie kam 9 tika nogalināti un pāri par 20 ievainoti. Otrdien (7. jūn.) izvadīja uz mūža dusu kritušos krievu biedrus; 30 tūkst. iets ļaužu gājiens ar 8 sarkaniem un 3 melniem karogiem ienesa zārkus uz kapsētu. Ielu malas bij ieņemtas no zaldātu rindām, bet viss nogāja bez sadursmēm. Trešdien (8. jūn.) pie slimnīcas sataisījās nepārskatāma ļaužu drūzma, kura ar tādu pat godu gribēja apglabāt nošautos žīdu biedrus. Bet policija līķus jau bij agrāk aprakusi. Pie slimnīcas sastādījās gājiens, kurā beidzot ņēma dalību ap 80 tūkst. cilvēku ar kādiem 50 sarkaniem un melniem karogiem. Slēgtās rindās visi devās kailām galvām uz pilsētas centru; visur no balkoniem un logiem apsveica brīvības cīnītājus; it visur ņēma cepures nost sarkano karogu priekšā. Skanēja runas un dziesmas poļu, žīdu un krievu valodās. Policija un zaldāti gājienu nepavisam netraucēja; bij jādama, ka arī šī diena izbeigsies bez upuriem. Bet kad pēc dažām stundām gājiens iegriezās kādā galvenā ielā, ko no abām pusēm piepeši ielēca kazaki un dragūni un nu sākās slepkavošana! Bez mazākā iemesla, bez kāda biedinājuma rībēja cara kalpu zalves un plāva ļaudis spailēm. Uz vietas bij pagalam 27 un grūtāk ievainoti ap 150. Šausmas pārņēma Lodzas proletariātu, un trešdien (8. jūn.) pret vakaru iedegās ielu cīņas. Tika šauts uz kazakiem un dragūniem; no logiem un jumtiem meta tiem virsū akmeņus un dzelzs gabalus; ielu bruģis tika uzlauzts un no vāģiem, mucām, kastēm un telefonu stabiem strādnieki uz ātru roku sacēla barikādes un uzsprauda sarkanus karogus. Tika sadauzītas visas laternas un pilsēta tinās tumsā. Policistus sita nost; žandarmu palkavnieks Andrejevskis dabūja lodi vēderā; kazaku ģenerāls Marmuzovs tika izrauts no vāģiem un nodurts. Kāds skuķis nošāva kazaku oficiēri uz ielas. Kazaku baros tika mestas kādas 3 bumbas, pie kam no vienas 4 bij uz vietas pagalam un 16 smagi ievainoti. Ceturtdien cīņa vēl nenorima, kaut gan patvaldība raidīja visus vietējos zaldātu pulkus ugunī. Visa pilsēta apklusā. Tikai šāvieni rībēja bez apstāšanās, jo cara kalpi dzesēja savu trako asinskāri. Piektdien visas ielas bij klusas un tukšas, bet kur vien pavērās durvis vai logi, turp tūlīt švīkstēja zaldātu lodes. Tika nošautas šuvējas ar aizsainīšiem, tika nogalinātas sieviņas, kas izgāja ko iepirkt, tika nobendēti bērni, kas izskrēja uz ielas. Kad vien kāds pakrita asinīs, tad tūlīt bij klāt kazaki, izvandīja tam kabatas un nolaupīja līķiem gredzenus un vērtslietas. Pēc briesmīgiem slaktiņiem 9 krievu kājnieku un jātnieku pulkiem izdevās Lodzas nemierus apslāpēt un cara valdība varēja ziņot, ka „Lodzā valda miers.” Pēc 4 dienu ilgas slepkavošanas cara kalpi varēja sākt nomazgāt strādnieku asinīm traipītās rokas. Valdības upuru skaits ir šausmīgi liels, tā kā pat kapsētās visiem nepietiek telpu. Vietējie laikraksti ziņo, ka žīdu kapos guldīti 343 cilvēki, kristīto kapsētās – 218, pilsētas slimnīcā uzņemti pāri par 700 smagi ievainoti. Bet upuri nav vairs strādnieku

pusē vien – cietušas arī cara kalpu rindas: daudzi, jo daudzi policisti, oficieri un kazaki lādēdamies izlaida savu garu Lodzes ielu cīņās...

Lodzas kaujās mežonīgie kazaki un dragūni vēl izpildīja cara bendes pavēles, bet uz savu pārējo armiju Nikolajs vairs droši palaisties nevar. Zaldātu štiki sāk griezties pret patvaldības krūtīm. Uz Melnās jūras bruņu kuģa „Kņaz Potemkin” 14. jūn. matrozis Omeļčuks griezās visu kuģa ļaužu vārdā pie kāda oficiera, ka tiem dodot pārāk sliktu pārtiku. Oficiers saskaitās un ne vārdu neteicis nošāva matrozi uz vietas. Tūlīt uz kuģa izcēlās atklāts dumpis. Matroži iemeta ienīstos virsniekus, izņemot 8, jūrā un piebrauca ar bruņukuģi Odesas reidā. Savu nošauto biedri tie iznesa uz ostas dambi un lika paziņot valdības iestādēm, ka tas kritis viņu tiesības aizstāvēt. Odesā patlaban bija sācies vispārējs streiks un ļaužu bari straumēm plūda uz ostmalu pie nošautā matroža. Uz Kņaza Potjomkina ķeizariskās flagas vietā tika uzvilkts sarkans karogs. Flotes matroži apturēja visus tirdzniecības tvaikoņus ostā, ieņēma ogles un caur signāliem paziņoja ostas iestādēm, lai tiem līdz saules rietam pieved proviantu, jo citādi tie ostas ietaises sašaus drupās. Matrožu pavēle netika izpildīta un tie deva pirmo brīdinājuma šāvieni, no kura krastmalā izšķīda 4 kazaki un 17 tika ievainoti: gaišās liesmās aizdegās ostas spīķeri un noliktavas. Vairāki krievu tvaikoņi tika iznīcināti no uguns, to starpā arī brīvprātīgās flotes kreiseris „Saratov”; zaudējumus rēķina uz vairāk miljoniem. Kara transporta kuģis „Veča” arī pieslējies matrožu dumpim un nodevis „Kņazam Potjomkinam” savu kapteini un oficierus. Vakarā notika Odesā asiņainas ielu sadursmes starp zaldātiem un strādniekiem, kuriem flotes matroži gāja palīgā, daudz policistu un kazaki dabūjuši galu. Ceturtdien ar lieliskiem goda pavadījumiem tika apglabāts matrozis Omeļčuks; nepārredzami ļaužu bari gāja zārkam līdz, policija un zaldāti neuzdrošinājās rādīties. Uz Odesu tagad sūta jaunus zaldātu pulkus un artilēriju. Un tik tālu mēs esam tikuši Krievijā, ka caram Nikolajam bij jāraida visa Melnās jūras flote no Sevastopoles (4 bruņukuģi un torpēdu laivas), kas lai uzņemtos kauju ar pašu valsts kara kuģi un to varbūt nogremdētu jūrā! Pa to starpu izcēlies dumpis starp Sevastopoles matrožiem un sācies vispārējs streiks Nikolajevas kara kuģu būvētavās. Nemieri notikuši arī Liepājas kara ostā. Ar joni brauc tagad patvaldība bezdibeņa krēcē. Būs vai jāsauc mājās Mandžūrijas armija un jāraida tā kaujā pret pašu zaldātiem, būs jālūdz palīgā Turcija, lai tā līdz pārvarēt pašas Krievijas floti! Pagalam cara valsts vara un godība!

Biedri! Straumēm vēl plūst Krievijas strādnieku asinis, bet tie nemirst vairs kaujami upuri – tie krīt kā brīvības kareivji ar ieročiem rokās un viņu cirtieni gāž pretiniekus līdz. Brīvības cīņa deg pilnās liesmās un prasa no mums daudz upuru. Bet zem sarkanā karoga mirt viegli, un nāves kaujā var acis uz mūžu [...] ar drošu apziņu, ka uzvara pieder mums [...] biedri, droši un vareni. „Lai asins plūst, Mēs kausimies, Līdz vergu ķēdes lūst!”

Nost ar patvaldību!

Lai dzīvo revolūcija!

Lai dzīvo sociālisms!

Latv. Soc. dem. Strādņ. Partijas Centrālā Komiteja.